

Ι. ΓΑΛΗΜΑΝΟΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑ ΠΟΥ ΤΟ ΣΛΑΒΓ'ΙΚΟ ΠΟΔΙ ΠΑΤΗ ΣΕ ΣΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΧΕΡΣΑΝΗΣΟ Ο ΕΛΛΗΝΙΣ ΣΦΑΖΕΤΑΙ, Τ' ΑΓΑΘΑ ΤΟΥ ΜΗΛΑΤΟΥΝΤΑΙ ΚΑΙ ΠΥΡΠΟΛΟΥΝΤΑΙ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ ΑΡΠΑΖΟΝΤΑΙ

ΙΣΤΙΣ - ΑΓΩΝ - ΝΙΚΗ

Ο ΣΛΑΒΑΝΕΥΣ

ΤΗΣ ΜΑΚΡΟΝΗΣΟΥ

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΓΑΝΟ
Γ' ΤΑΓΜΑΤΟΣ ΣΚΑΠΑΝΕΩΝ
Σ. Τ. Γ. 902B
ΕΤΟΣ Β' ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'
ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 7 (23)
ΤΕΤΑΡΤΗ 16 ΦΕΒΡΟΥ 1949
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 500

“Αν σε κάθε έγκλημα υπάρχει και κάποιο ελαφρυντικό, δια τους μητροκτόνους όχι μόνον η δικαιοσύνη είναι αμείλικτος, αλλά και η κοινωνική ατίμωσις διαρκής. Σαν τέτοιους θα πρέπει να χαρακτηρίσει η ιστορία τους Σλάβους, αφού αντί να αισθάνονται αγάπη κι ευγνωμοσύνη προς την Ελλάδα μας, τη μητέρα των εθνών, που τους άνευσε από το σκοτάδι και τους χάρισε τον πολιτισμό και τη θεοσκεία της αγάπης, αυτοί από πείσμα πάτησαν το βρώμικο πόδι τους στην Ελληνική Χερσόνησο άρχισαν μια άγρια ανθελληνική εκστρατεία, καταλύοντας κάθε ανθρωπίνη έννοια, γκρεμίζοντας και διακόπτοντας κάθε ανέναντη του πολιτισμού, και αφανίζοντας κάθε τι το Ελληνικό.

Ιστορική αναδρομή στο παρελθόν μας αποκαλύπτει σ' όλη της την έκταση και φρίκη την τρομοκρατική και δολίαν τακτική τους που βριθεί από σκοταμούς, άνατινάξεις, σταυρώσεις ιερών, άπαγωγές Ελληνοπαίδων, βιασμούς παρθένων και αφανισμό κάθε ιερού, όσιου και ανθρωπίνου.

Τόν Κοούμο και τις ληστρικές επιδρομές του στο Βυζάντιο διαδέχονται οι κομιτατζήδες κι' αυτούς οι Σλαβοκομμουνιστές συμμορίτες που με τα τωρινά κατοργήματά τους προσθέτουν πάνω τους καινούργια ανεξίτηλα στίγματα καταπτώσεως και πείθουν πως οι Σλαβόι εξακολουθούν να ζούν στην εποχή του Αττίλα. Έχουν πώς η Ελλάδα έσωσε τη Μόσχα και τον

Καύκασο και συνεπώς γνωμοσύνη τους ίσο με προδοσία απέναντι κλήρου του κόλου; οι άποροι να μπορούν να ‘Ελλάδα με τα ύπουλα ανθελληνικά πνεύματα φριαξαν στη χώρα “Ας είναι βέβαιοι όμως όπως πάντα και τώρα πλοιο εναντίον ενόπλων νικήσουμε. Κάθε μάχη είναι κι' ένας θρίαμβος η ‘Ελλάς πάντα θα στεφάνεται από την δόξα Σύντομα η τιμωρία εναντίον του Θεού, της Πατριδος, της ‘Ελευθερίας του δικαίου θα ρθή σαν καιο τίμημα της ατιμίας τους. “Ας έχουν υπ' όψιν τους ότι οι Βουλγαροκτόνοι οι Μελάδες και Βαλκανοί χον δεν έλλειψαν ποτέ από την ‘Ελλάδα, μόνο που σήμερα λέγονται παλληκάρια του Βίτσι και του Γράμμου. “Ας είναι βέβαιοι οι δειλοί και ύπουλοι σλαβόι και τα μίσθαρνα όργανά του, ότι η άθανασία της ‘Ελλάδος είναι καθιερωμένη συνειδησίδλων. Και ο ‘Ελληνοκόλαος δια των προσφάτων υπερόχων αγώνων του απέδειξε ότι δεν διατελεί εν παρακμή, ούτε εγκατέλειψε τα αιώνια ιδανικά του.

“Ας είναι βέβαιοι ότι και πάλι θα σικρήσουν από χαρά οι ψυχές των Σλαβομάχων προγόνων μας, βλέποντας πως το έργο που θεμέλιωσαν συνεχίζεται και πως η ‘Ελλάδα που θα επιζήσει χάρις στους ύπερ πάντων αγώνες μας θα είναι ίδια, αιώνια ‘Ελλάδα, άκαταδάμαστη, άκατάλυτη.

ΧΡ. ΣΤΡΙΓΚΑΣ
Ναύτ. 5ου Λ όχου

ΜΑΚΡΟΝΗΣΙΩΤΕΣ ΣΤΑ ΣΥΝΟΡΑ

Είς το προηγούμενο τεύχος της εφημερίδος μας, είχαμε περιγράψει την άναχωρήσειν μιας άποστολής 1500 Μακρονησιωτών — της έκτης κατά σειράν — οι όποιοι μετά την εκπαίδευσίν των εις το Κ.Ε.Ν.Μ., έφυγαν εις την Βόρειον ‘Ελλάδα δια να μετασχούν και αυτοί εις τόν κατά τών Σλαβοκομμουνιστών αγώνα του έθνους. Σήμερον καταχωρούμεν λίαν εύχαρίστας επιστελήν άναχωρήσαντος στρατιώτου του Τάγματος, ο όποιος περιγράφει τας πρώτας έντυπώσεις του από τήν πορείαν της άποστολής προς τόν καθήκον.

Εκεί όπου είχαμε περιγράψει την άναχωρήσειν μιας άποστολής 1500 Μακρονησιωτών — της έκτης κατά σειράν — οι όποιοι μετά την εκπαίδευσίν των εις το Κ.Ε.Ν.Μ., έφυγαν εις την Βόρειον ‘Ελλάδα δια να μετασχούν και αυτοί εις τόν κατά τών Σλαβοκομμουνιστών αγώνα του έθνους. Σήμερον καταχωρούμεν λίαν εύχαρίστας επιστελήν άναχωρήσαντος στρατιώτου του Τάγματος, ο όποιος περιγράφει τας πρώτας έντυπώσεις του από τήν πορείαν της άποστολής προς τόν καθήκον.

Εκεί όπου είχαμε περιγράψει την άναχωρήσειν μιας άποστολής 1500 Μακρονησιωτών — της έκτης κατά σειράν — οι όποιοι μετά την εκπαίδευσίν των εις το Κ.Ε.Ν.Μ., έφυγαν εις την Βόρειον ‘Ελλάδα δια να μετασχούν και αυτοί εις τόν κατά τών Σλαβοκομμουνιστών αγώνα του έθνους. Σήμερον καταχωρούμεν λίαν εύχαρίστας επιστελήν άναχωρήσαντος στρατιώτου του Τάγματος, ο όποιος περιγράφει τας πρώτας έντυπώσεις του από τήν πορείαν της άποστολής προς τόν καθήκον.

“Η έπιβίβαση μόλις τελείωσε. Τό όπλιταγωγό «Χίος» κλάλαιότερους άντριάς με κληρονομία... καλώ συγχρόνως πάντας να άναφωνήσωμε.

Ζήτω ο ‘Ελληνικός στρατός. Ζήτω το ‘Ελληνικόν ‘Εθνος. Ζήτω ο βασιλεύς.

Με τόν ίδιο έξ άλλου ένθουσιασμόν έχαιρέτησε τήν άφιξη της άποστολής εις τά σύνορα και η έγκριτος συνάδελφος «Νέμεσις» της VII Μεραρχίας η όποία εις τό φύλλον της 1-

“Η έπιβίβαση μόλις τελείωσε. Τό όπλιταγωγό «Χίος» κλάλαιότερους άντριάς με κληρονομία... καλώ συγχρόνως πάντας να άναφωνήσωμε.

Ζήτω ο ‘Ελληνικός στρατός. Ζήτω το ‘Ελληνικόν ‘Εθνος. Ζήτω ο βασιλεύς.

Με τόν ίδιο έξ άλλου ένθουσιασμόν έχαιρέτησε τήν άφιξη της άποστολής εις τά σύνορα και η έγκριτος συνάδελφος «Νέμεσις» της VII Μεραρχίας η όποία εις τό φύλλον της 1-

“Η έπιβίβαση μόλις τελείωσε. Τό όπλιταγωγό «Χίος» κλάλαιότερους άντριάς με κληρονομία... καλώ συγχρόνως πάντας να άναφωνήσωμε.

Ζήτω ο ‘Ελληνικός στρατός. Ζήτω το ‘Ελληνικόν ‘Εθνος. Ζήτω ο βασιλεύς.

Με τόν ίδιο έξ άλλου ένθουσιασμόν έχαιρέτησε τήν άφιξη της άποστολής εις τά σύνορα και η έγκριτος συνάδελφος «Νέμεσις» της VII Μεραρχίας η όποία εις τό φύλλον της 1-

ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

ΦΛΩΡΙΝΑ

“Η μεγάλη νίκη της Φλώρινας άποτελεί ένα λαμπρό θρίαμβο του Στρατού μας και ένα δεινό πλήγμα εναντίον τών προδοτών. Η νέα κομμουνιστική ήγεσία, που άνέλαβε να διεξαγάγη άπροκαλύπτα τόν σλαβικό αγώνα κατά της ‘Ελλάδος, δέχτηκε κιόλας τό τρομερό ράπισμα της έθνικής νευέσεως. Ράπισμα που δεν ταπεινώσε άπλώς τόν προδότη, αλλά τόν κατακουρέλιασε και του έπέφερε πανωλεθρία πρωτοφανή στα χρονικά του αντισυμμοριακού αγώνος. Καίρως, πολυς καιρός θα χρεασθί για να συνέλθη ο έχθρος από τή μεγάλη καταστροφή. “Αλλά πρην να συνέλθη, θα τόν προλάβη η άνοιξη και τότε ο ‘Εθνικός Στρατός άδέσμευτος από τά εμπόδια θά νάναι σύντομα. Νά, νά, νά καταφέρει τό τελειωτικό σου έπαισιμόν στην νίκη στη Πατρίδα.

“Εγγονή... τας άγκαλιάζει τον της και τόν φιλεί). Παππου μου μούδωσε θάρρος. Δεν φοβάμαι τίποτα! ΖΗΤΩ Ο ΣΤΡΑΤΟΣ ΜΑΣ! (βιαστικά). Γιαγιά μου, πές μου, σε παρακαλώ τί να κάνω πές μου γρήγορα, να χαρής, τί;

Παππούς. — Νά σου πώ εγώ τί να κάνης. (Δείχνοντας τό μπαούλο). Ψάξε εκεί.

“Εγγονή. — (Με άπορία). Πού, παππού μου; στο μπαούλο;

Παππούς. — Νά παιδί μου στο μπαούλο εκεί έχω κρύψει τήν Σημαία μας τήν Συνέχεια εις τήν 4ην σελίδα)

“Εγγονή. — (Με άπορία). Πού, παππού μου; στο μπαούλο;

Παππούς. — Νά παιδί μου στο μπαούλο εκεί έχω κρύψει τήν Σημαία μας τήν Συνέχεια εις τήν 4ην σελίδα)

ΠΙΣΤΕΥΟΜΕΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΔΕΑΝ ΤΗΣ ΑΙΩΝΙΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ, ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΚΗΝ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΗΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΖΩΤΙΚΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΤΟ ΣΦΡΙΓΟΣ ΑΥΤΗΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΙΣΚΕΨΙ ΤΟΥ ΥΠ. ΤΩΝ ΝΑΥΤΙΚΩΝ ΣΤΗ ΜΑΚΡΟΝΗΣΟ

ΑΡΧΕΙΑ
ΣΥΓΧΡΟΝΗΣ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ
ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΙΣΚΕΨΙ ΤΟΥ ΥΠ. ΤΩΝ ΝΑΥΤΙΚΩΝ ΣΤΗ ΜΑΚΡΟΝΗΣΟ

ΑΡΙΣΤΕΡΑ : 'Ο κ. Ύπουργός όμιλεί πρός τούς σκαπανείς του Γ' Τάγματος. Παρ' αυτόν ό Δ/ντής ΒΧΙΓΕΣ συν/ρχης κ. Μπαϊρακτάρης και ό Δ/τής μας ταγμ. κ. Γ. Σγουρός. ΕΙΣ ΤΟ ΜΕΣΟΝ : 'Ο Ύπουργός τών Ναυτικών κ. Βασιλειάδης γεμάτος ένθουσιασμό χαιρετά τούς Σκαπανείς. ΔΕΞΙΑ : 'Ορχομοσία τών νεοσυλλέκτων ναυτών στο Τάγμα.

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΑ ΣΥΝΘΗΜΑΤΑ

ΕΥΣΕΒΕΙΑ ΜΕΤΑ ΑΥΤΑΡΚΕΙΑΣ

Είναι παράγον εξαιρετικά υπολογίσιμος εις την ζωήν μας ή ε υ λ ο γ ί α τ ο υ Θεο υ. Αυτή εξασφαλίζει τό πάν εις τόν άνθρωπον. Πότε όμως; Όταν και ό άνθρωπος με τά έργα του δείχνει ότι αξίζει να τόν ευεργετή και να τόν προστατεύη ό Θεός. Μάλιστα. Είναι κεφάλαιον της ζωής μας ανεκτίμητο ή δύναμις και ή αγιότητα του Θεού. Και στο χέρι μας είναι να έπωφεληθούμε τό κεφάλαιο αυτό. Γιατί υπάρχει μεγάλη σχέση μεταξύ τών πράξεών μας και της προσελκύσεως της ευνοίας και τών δωρεών του Θεού. Βέβαια ό Κύριος «χρηστός έστι (και) επί τούς άχαρίστους και πονηρούς» άνατέλλει τόν ήλιον αυτού επί πονηρούς και αγαθούς και βρέχει επί δικαίους και άδι-

κους». Άλλοιμονον δέ εάν πάντοτε μάς συνερίζετο ό Θεός και μάς έστερουσε όλα τά άγαθά του ένεκα τών άμαρτιών μας. Δέν θα ήταν δυνατόν να σταθίη πουθενά ό άμαρτωλός άνθρωπος. Έκ του ότι όμως ή αγαθότης του Θεού όχι μόνον άνέχεται αλλά και ευεργετεί αυτούς τούς άναξιούς κάθε ευεργεσίας, ως μη νομίσωμεν ότι αυτή είναι ή ήθικη τάξις εις τόν κόσμον. Όχι! Η ήθικη τάξις είναι άλλη. Ποία δηλαδή; Ότι «έρχεται ή όργή του Θεού επί τούς υίους της άπειθείας»—άφ' ενό—ένώ άφ' έτέρου είναι «μέγας πορισμός ή ευσέβεια» και ή ένάρετη ζωή. Αυτή είναι ή κανονική τάξις που έχει όρίσει άνέκαθεν ό Θεός. Από της εποχής της Παλαιάς Διαθήκης εξεκαθάρισε σαφώς ό Θεός την στά-

σιν Του άπέναντι τών ανθρώπων και έιπε ρητώς «εάν θέλετε και εισακούσετέ με, τά άγαθά της γής φάγεσθε. εάν δέ μη θέλητε μηδέ εισακούσετέ με, μάχαιρα ύμάς κατέδεταί». Πότε όμως οι άνθρωποι θα κατανοήσουν ότι δέν μπορεί να γίνη διαφορετικά, παρά να επισύρη τόν όλεθρον, ή κακία και όλες τις ε υ λ ο γ ί ε ς και τά άγαθά ή ευσέβεια και ή άρετή; Άς μη παρασυρώμεθα από την άντινομίαν που παρατηρείται πολλές φο ές, όταν οι χρηστοί άνθρωποι ταλαιπωρούνται και υποφέρουν, ένώ ίσως πολλοί κακοί επιπλέουν και φαίνεται ότι ευημερούν. Πρò παντός ως μη γελασθή κανείς και εγκαταλείψη τόν δρόμον της ήθικης και του καθήκοντος με την σκέψιν ότι θα είναι ίσως πιό κερδισμένος αν κάνη άβαρίας και δείξη λιγώτερη ευσυνειδησία. Μιά ματιά στη σημερινή άθλιότητα θα βοηθήση τόν καθένα να άντιληφθή ποία είναι τά...

«κέρδη» εκ της άπομακρόνσεως από τόν νόμον του Θεού. Έμπρός εις την συνισταμένην τών δεινών και τών συμφορών που δοκιμάζει κάθε φορά ό παραστρατημένος κόσμος, κανείς δέν έχει όραξι να όμιλή για μερικές χάριτες και όχι έντιμες επιτυχίες μη ευσυνειδήτων ανθρώπων, και αν όμιλήση γι' αυτές κάθε καλός και δίκαιος άνθρωπος θα τις κατακρίνη ως ήθικά αίτια τών επισωρευομένων γενικώτερων κακών. Είναι άλλωστε γνωστόν ότι πολλοί, μέσα στις σκληρές δοκιμασίες που διερχεται ό κόσμος σε εποχές δύσκολες, σαν την σημερινή, τό δισαιθάνονται και τό όμολογούν ότι μία πραγματική έλπίς σωτηρίας ύπάρχει, ή επιστροφή πρòς τόν Θεόν και τό θέλημά Του. Καθ' όν χρόνον άλλοι έχουν την άφέλειαν ή την πλάνην να ύποστηρίζουν ότι ή βελτίωσις τών όρων της ζωής θα προέλθη δήθεν από ώριόμενα καθεστωτικά σχήματα και πράγμα-

τα οι δευδερκείς και οι πραγματικοί ρεαλισται άντιλαμβάνονται ότι είναι ουτοπία να περιμένη κανείς διόρθωσι τών κακώς κειμένων στη ζωή της κοινωνίας χωρίς γενικώτερη και ριζικώτερη έξυγίανσι και άνύψωσι της ήθικης στάθμης τών ανθρώπων. Έπειτα, ποιός δέν τό βλέπει ότι ή ευσέβεια και ή άρετή δημιουργεί ωφέλειες τρεχούσης και άμέσου χρήσεως εις τόν βίον μας; Δέν χρειάζεται πολλή σοφία δια να έννοήση ό καθένας ότι ή μετρημένη ζωή του χριστιανού, που δέν δημιουργεί συνεχώς νέες και άδικαιολόγητες άνάγκες, του δίνει την ευχέρεια και την δυνατότητα να κινήται πιό έλεύθερα και να έξοικονομή τις άμεσες και πραγματικές άνάγκες της ζωής, ένθό τόσοι άλλοι με τις ίδιες οικονομικές δυνατότητες, στερούνται και υποφέρουν και άντικρύζουν μεγαλύτερο δράμα στη ζωή, γιατί κατασπαταλούν σε ματαιότητες και σε πολλές,

τεχνητές, δήθεν άνάγκες τούς καρπούς της εργασίας των. Είναι φανερό ότι ένθώ ή μακράν του Χριστού ζωή πολλαπλασιάζει τά προβλήματα και τις άνάγκες τών ανθρώπων και προσθέτει άγώνες και άγωνίες, ή χριστιανική ζωή περιορίζει εις τό έλάχιστον τόν άγώνα και την πίεση τών άναγκών. Έχουν γινει ύπολογισμοί: πόσα χρήματα έξοδεύονται στο κάπνισμα, στα οινόπνεύματα, στα λούσα, στις άσωτειες και σε τόσες άλλες άσκοπες δαπάνες και απέδειξαν οι ύπολογισμοί αυτοί ότι με αυτά τά ποσά μπορούσε να καλυφθή μεγάλο μέρος τών στερήσεων και της δυστυχίας πολλών ανθρώπων. Αν μάλιστα στα ποσά αυτά προστεθούν και οι άμετρητες πολεμικές δαπάνες, γίνεται άκόμη πιό φανερό ότι θα μπορούσε να εξαλειφθή ή δυστυχία τών ανθρώπων εάν τά ποσά αυτά δέν τά έτρογε ή πολεμική μανία και αν δέν τά έσκορπίζε ή μακράν του

Χριστού ζωή τών άτόμων και τών λαών. Γι' αυτός ό Άπόστολος Παύλος τονίζει ότι είναι «μ' έ γ α ς πο ρ ι σ μ ό ς ή ε υ σ έ β ε ι α με τ ά α υ τ α ρ κ ε ί α ς». Είναι μεγάλο κέρδος και οικονομία και κεφάλαιον ή ευσεβής και ένάρετος και μετρημένη χριστιανική, συνοδευομένη από την όλιγάργειαν και τόν περιορισμόν τών άναγκών εις τά πράγματι άπαραίτητα, διότι έτσι κατορθώνουν τά άτομα, οι οικογένειες και τά έθνη να έπαρκοϋν εις τάς άνάγκας των, να έχουν αυτάρκειαν. Και αυτό δέν είναι μικρά εύλογία Θεού, δίπλα στις άλλες ενεργώτερες και άμεσώτερες εύλογίες. Έλευθεροί Λαοί της Γής. Δέν θέλομεν ξένα έδάφη' μά δέν θ' άφήσωμεν τίποτε από τά δικά μας.